

Mi teszi pokollá, mi teszi mennyországgá

Olyan mesét mondj, amelyikben
egy holló elviszi az én kis Bobbymat,
és én csak nyeldesem a szót: hess.
Bár engem ragadott volna el!

Csőröket rajzolok.
Éhes, kampós hurkokat.
A tenyeremre is.
Kifogy a tinta,
de én csak nyomom a tollat.

Nyomvonalakat követek
vízben és levegőben.
Mi merre úszik, merre száll.
Hová lesz, hol van, hol van.

Kaptam egy varázsköves gyűrűt.
Elvesztettem a követ.
Némán szemlélem a helyét.
Ott megtörténhet minden.

Megbízta az égben,
de lecsapott rám, összecsipkedett,
elnyelt a fekete pihezápor.

Mondd, Holló, mért pont Bobby?
Tán jelt adott neked?

Smaragdszegélyű, ólmos álmok
arról, aki elvagyódott.

Mondd, Bobby, hogy utaztál,
tudod már, mi a fent, mi a lent?

Nálad maradt a hangom,
a nyelv, amit beszéltem.
Megszöksz, és visszahozod?

Most már becsülöm a semmit is.
Mert Bobby ott van.

Pótlék helyett

Jachtjáról a hattyúra ugrik, int neki: huss!
Upsz, nem is ő az, hanem a testdublőre,
akit kövérít a golyóálló mellény, és olyan
képet vág, mint aki klottgatyában, meztéláb
viszi ki a szemetet, aztán rájön, kizárta magát.

Márpedig a hattyú nem griffmadár,
nem mondja: *kedves gazdám*, nem is repül,
pláne ha eltörik a nyakát. Süllyed is.
Újdonsült lovasán nincs úszógumi,
még egy snassz karúszó sem, *too bad*.

Van, ahol nem divat úszásra járatni
a gyereket, nincs is a közelben tó vagy folyó,
csak gyárkémények, füstben úszni léha sport.
Örökség. Felnőtt fejjel meg mit nevette né
magát az uszodában, nebulóként megint,

az a kölök. Az a csirkefogó, aki volt,
tanúk is vannak rá, de ezt hagyjuk.
Az, akit az anyja inkább ne védett volna,
mikor meggyújtotta az ellenőrzőt, vagy mikor
tejfölbe öltözött kétévesen, hogy ne is látsszon.

Voltam én is testdublőr egy forgatáson,
jó pénznek tűnt nekem akkor a gázsi.
A fogadáson kurrens francia színészek
paskolták a vállam, jé, a dublőr. Mint aki
számít. Cyrano Roxane-jét alakítottam.

Messziről minden orr hasonlít. De nem is
a pót-Roxane, akit ez érint. Ahogy az
árnyék sem dönt szerelemről. Húsz
évvel később megnéztem a filmet,
a titkot kerestem, magamat, de untam,

mint mikor más nyaralásáról tukmálnak videót.
Mint mikor hattyúk úsznak, és érdektelen a tó,
nem az én tavam, nem bánom, ha kiszárad,
ha más siratja, csak magára vessen. Roxane
magasabb volt, mint én, hazudtam a válogatáson.

Amikor a pótlékot pótoljuk, az mégsem lesz igazi, vagy csak ritkán. Csak akkor, ha labdába sem rúghatott a pót. Új meder jó meder, vagy csöbörből vödör. Név helyett személyes névmások mindenütt. Aztán

csak *ez* meg *az*. És múlt idő. Kiberkutyák koslatnak névtelen, hátraszaltózni is tudnak, három egész két tized kilométer per órával ügetni. Van rajtuk GPS-modul, kamera, USB-bemenet,

érintésérzékelő. Utasításra nem várnak, megmorogják az ellenséget, bármilyen faj. Arcról felismerik az embert, ha kell, hatástalanítják, jutalomfalatot maguknak osztanak.

Márton Ágnes író, költő, műfordító, a *The Ofi Press Magazine* és a *One Hand Clapping* szerkesztője. Angliában és az Egyesült Államokban jelentek meg kötetei, újabb kötete Skóciában várható. Számos nemzetközi díjat kapott, többek között első helyezést ért el Nagy-Britanniában a költészet napjára meghirdetett verspályázaton. Sok irodalmi ösztöndíjat nyert el, például egy svalbardi kutatóhajóra, illetve Fårö szigetére, Ingmar Bergman házába. 2021-ben kezdett rendszeresen publikálni magyar nyelven is.